

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2595/2025
20.03.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Радославе Мађаров и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Драган Величковић, адвокат из ..., против туженог ББ, предузетника Самосталне занатске трговинске радње „Дуга“ из Крњева, кога заступа пуномоћник Томислав Петровић, адвокат из ..., ради утврђења и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2967/24 од 31.10.2024. године, у седници одржаној 20.03.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2967/24 од 31.10.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Великој Плани П1 112/2019 од 14.03.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се утврди да је тужилац АА из ... био у радном односу код Самосталне занатске трговинске радње „Дуга“ Крњево, ББ предузетник Крњево, у периоду од 04.04.2006. године до 05.05.2018. године, као неоснован. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да за тужиоца, за период од 04.04.2016. године до 05.05.2018. године уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду ПИО Београд – Филијала Смедерево, доприносе за здравствено осигурање Републичком фонду за здравствено осигурање и доприносе за случај незапослености Националној служби за запошљавање, на износ минималне зараде, а према основици која буде важила на дан уплате. Ставом трећим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу, на име прековременог рада, у периоду од 04.04.2016. године до 05.05.2018. године исплати појединачне месечне износе са каматом од дана доспећа сваког износа до исплате, ближе наведене у изреци пресуде, као неоснован. Ставом четвртим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу, на име накнаде за долазак и одлазак са рада за период од 04.04.2016. године до 05.05.2018. године,

исплати износ од 85.776,00 динара са законском затезном каматом почев од 20.06.2019. године, као дана подношења тужбе до исплате, као неоснован. Ставом петим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужени обавезе да му на име накнаде штете на неискоришћени годишњи одмор у 2016, 2017. и 2018. години исплати појединачне износе ближе наведене у изреци пресуде, са законском затезном каматом почев од 20.06.2019. године, као дана подношења тужбе до исплате. Ставом шестим изреке обавезан је тужилац да туженом исплати трошкове парничног поступка у износу од 367.875,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2967/24 од 31.10.2024. године, одбијена је као неоснована, жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда и одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио реизију, из свих законских разлога због којих се ревизија може изјавити.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Врховни суд је испитао побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. Гласник РС“ бр. 72/11...10/23) па је утврдио да изјављена ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Такође, у поступку није дошло до погрешне примене или пропуста у примени било које одредбе Закона о парничном поступку, па нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. истог Закона, на коју се у ревизији указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог у временском периоду од 04.04.2016. године до 05.05.2018. године, на основу усменог договора, обављао повремене помоћне послове, није имао одређено време, нити је имао тачно одређену месечну зараду, а о његовом присуству на раду није вођена евиденција. Тужилац није доказао да је у наведеном периоду обављао континуирани рад код туженог, а закључење уговора о пробном раду нема значаја, јер се из изведених доказа није могло утврдити када је тужилац евентуално ступио на рад, јер уговор не садржи датум потписивања уговора, а утврђено је и да намера туженог није била да са тужиоцем заснује радни однос, јер је тужилац само повремено обављао тачно одређене послове за које је тужени тужиоцу плаћао накнаду за обављени рад. Тужилац и тужени нису закључили писани уговор о раду нити неки други уговор прописан Законом о раду, а тужилац није доказао да је обављао константан, фактички рад код туженог за који је примао новчану накнаду која се може уподобити заради.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање тужбени захтев је одбијен, применом члана 32. Закона о раду, јер нису испуњени посебни услови потребни за наступање фикције радног односа која омогућава да радни однос настане и без закљученог писаног уговора о раду.

Правилно су нижестепени судови применили материјално право доносећи побијану одлуку, за коју су дали довољне и јасне разлоге, које у свему прихвата и Врховни суд. С обзиром да је одбијен тужбени захтев за утврђење радног односа тужиоца, одбијени су и сви остали тужбени захтеви који се односе на уплату доприноса за социјално осигурање и тражених новчаних износа на име прековременог рада, накнаде за долазак и одлазак са посла и за неискоришћени годишњи одмор.

На правилност побијане пресуде не утичу наводи ревизије којима се указује на постојање уговора о пробном раду, јер је значај закључења тог уговора ценио и првостепени и другостепени суд, који су правилно закључили да овај уговор није закључен са намером туженог да са тужиоцем заснује радни однос, већ да је разлог закључења овог уговора, који узгред нема ни датум закључења, био евентуална инспекција и доказ због чега се тужени налази у просторијама самосталне занатско трговинске радње и обавља посао.

Свим наводима ревизије побија се утврђено чињенично стање и оцена исказа сведока што није разлог за изјављивање ревизије, у смислу члана 407. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је ценио и остале наводе изјављене ревизије којима се не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде због чега ти наводи нису посебно образложени.

Туженом не припадају трошкови ревизијског поступка на име састава одговора на ревизију и таксе на одговор на ревизију, јер та радња није била потребна за вођење ревизијског поступка, у смислу члана 153. и члана 154. ЗПП.

Из наведених разлога одлучено је као у изреци пресуде на основу члана 414. и члана 165. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић